

کتابخانه
موزه
تهران

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجموعه اسرار امیرکبیر

مؤلف

مترجم

موضوع

۱۵۱۸۲

شماره قفسه

شماره ثبت کتاب

۹۷۰۳

جمهوری اسلامی ایران

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجموعه اسرار امیرکبیر

مؤلف

مترجم

موضوع

۱۵۱۸۲

شماره قفسه

شماره ثبت کتاب

۹۷۰۳

جمهوری اسلامی ایران

A circular library stamp in blue ink. The outer ring contains the text "کتابخانه مجلس شورای ملی" (National Consultative Assembly Library) at the top and "تهران - ایران" (Tehran - Iran) at the bottom. The center features a stylized emblem, possibly a sun or a flower, with the word "کتابخانه" (Library) written below it.

101 AF

9.V.5

عنه في تاريخه
في تاريخه
في تاريخه

A circular library stamp from the University of Michigan Library, dated 1902. The stamp is faint and appears to be a blue or grey ink impression on aged paper. It features a circular border with the text "UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY" and a central date "1902".

[illegible]

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

حکومت
ایران
کتابخانه

125

[illegible][illegible]

7

一

[illegible]

من القدر
مستحق

سید محمد علی

قوله وبانه التوفيق ان اول ما يثبت العبد للعباده ويحرك لسوكون طريقها يكون حظيرة
 سماوية من الله تعالى وتوفيق خاص آتاه وسو المعنى بقوله تعالى ان من شرح الله
 للناس السلام فهو على نور من ربه واثرا له صاحب الشرع صلى الله عليه وسلم فقال ان النور
 اذا دخل القلب الفتح والنسخ فيقول يا رسول الله هل لذلك من علامه يعرف بها قائله
 الحقاني عن رواه العزيم والاماماته الى والذلل والارواح مستعدا لموت قبل نزوله فاذا حضر
 بقلب العبد اول الاشياء التي اجدني منها على بصيرة من انهم كالموت والقدرة
 والطق والعدل وسائر صفات الشريعة والذات وما يقع في من فروقها
 والذات وان لهذه صفاتها في شكره وخدته فان اقبلت قيل في علمه
 ويدينني باسمه وقد بعث الى رسولا ايده بالجهاد است الحارة للذات
 الخارجة عن حدود البشر فاخبرني بان لي ربا جل ذكره قادرا عالما جاحدا مستكبرا
 ياخر وينهي وانه قادر على ان يعاقبني ان عصيته ويثيبني ان اطعته عالم
 باسراري وما يخرجني في الكفاري قد وعد وعده واخر بالبرام قوايين
 الشرع يمنع في قلبه انه قلن اذا استحال لذلك من العقل في اول البداية لم يفره
 الحجة ويطلع عند المعذرة ويخرج الى النظر والاستدلال فيحتاج العبد عند ذلك
 ويعلق فلا يبقى له قرار ويظهر في طريق الخلاص وحصول الامان له مما وقع بقلبه او سمعه

[illegible]

張

[illegible]

يصل الى ما هو المقصود منها فاذني ذلك ما قام عليه وجعلها في المبدأ الى ما
ولما حصلت له القوة الصادقة ونج من هذا التعقيد حتى الى البداية بما سطر
واحد من هذه القوى فاذني ذلك ما قام عليه وجعلها في المبدأ الى ما
فما على ما هي اربع القوى التي هي الشيطان والفساد والحق والبر
منه العوايق وازاحتها والافلا يتاتي له اربعة من العبادات
العوايق فيحتاج الى قطعها باربعة امور التجرد عن الدنيا والتجرد عن الخلق
مع الشيطان والمخالفة مع النفس بالنفس فاشهد اذ لا يمكن التجرد عنها وانما
يترتب بمرحلة ويترتب كما للشيطان اذ هي المظية والالة ولا سطح ايضا في مواضعها
على ما يتصوره العبد من العبادات والاحكام عليها اذ هي محمولة على الحد كالموتى والبر
له فاجتاج اذا الى اني ليجها بلجام القوى لتبقى له فلا تنقطع وتنداد فلا تنقطع فاشهد
في المصالح والمرشد ويخرجها عن العباد والمهاك فيأخذ اذ هي قطع هذه العبادات
باصول على ذلك فاذني ذلك ما قام عليه وجعلها في المبدأ الى ما
كما ينبغي فما على ما هي اربعة البرزخ تعالى النفس به وتقول لا بد لي من رزقي
وقوام وقد تجردت عن الدنيا وتجردت ايضا عن الخلق فمن اين يكون قوامي
والثاني الاخطار من كل شي بخلافه او رزقه او رزقه او رزقه ولا بد لي
صداق او صداق فان عواقب الامور هذه يشغل قلبه بها فانه ربما يقع في ضلالت
او همكته والثالث الشدايد والمصايب تنقب على من كل جانب لا سيما

توضیح
الذی یحرق
فی النار
فی النار

قد علمت ان الخلق في محاربه الشيطان ومضاهي النفس لم يسهل خروجا من هذه الشبهة
 بل خرجوا في ايامهم بغير قوة الاكل الشخصية ملكة والاربع انواع الغذاء من اية حارة تاخذ
 والاربع من اية باردة والنفوس تسارع الى السخط ويضربون الى البغية فاستجاب
 بعد الحول من الصنيع فاحتاج الى تقوية بالاربع اربعة على اربعة على موضع الروح
 والنفوس في موضع الخط والعبور عند نزول الشدايد والاربع عند نزول الغذاء فاحضر
 على الصنيع هذه العقاب اذ ان افعال وحسن تاييده فلما فرغ من قطعها عاد الى قصد العادة
 فيصرفها في النفس فارتدت كسلي لا تمشط ولا تنبت فيخرجها عن وضعي وانما لها اربعة
 على اربعة وقد وراحت في طاعة بل الى الشر وفصول وبك فاحتاج منها الى سابق يسوقها
 الى الخير والطاعة وليست عليها فيه وراجر يخرجها عن الشر والمعصية وتغيرت عاداتها
 والحوث فالاربع اربعة عظم ثوابه تعالى وحسن ما وعد من انواع المكافات وتذكر
 ذلك سابق يسوقها فينبغيها على الطاعة وحكمها لذلك ويشتط والحوث من العيب
 انه غذاء وصحة ما وعد من العقاب والاربع اربعة راجر يخرجها عن المعصية
 وتغيرت عاداتها ويحبها عن ذلك فلهذا عية البواعث استقبلت منها فاحتاج الى سبطها
 بهذين الذكرين فاحضر منها حسن توفيق اربعة على اربعة فلما فرغ منها رجع الى الله
 على العباد فلم يزل عايقا ولا تساعلا ووجدا عشا وادعا فقتل في العباد فاحتاجها
 وعلاها باقام السنن والاربع اربعة وانما تصرفها في اربعة هذه العباد العظيمة التي اجتنبت فيها كل
 اتقان عظيم ان وجها الربا والعجب تارة يراي لبطاعة الناس فينبغيه وراحي يسقط

۱۳۸۵

[illegible][illegible]

كفضلي على امتي فبان لك ان العلم اعرف من العباد. ولكن ما به الجهد في العباد مع العلم
 والا كان علمه بهاء منشورا فان العلم بمنزلة الجوهرة والعبادة منزلة التبرق. فالتبرق
 اذ هي الاصل لكن الاستماع انما يحصل تبرقا ولا به الجهد في العباد مع العلم
 والارواح جميعا خطا وتغيب. والاعمال التي هي في العلم والعبادة على العلم والعبادة
 بالعبادة والطلبوا هذه العبادة على الاعتراف بالعلم والعبادة على العلم والعبادة على العلم
 بتدريج على العبادة لارواح احدنا يحصل لك العبادة وتعلم فاني اولا في الاعتراف
 المصوب ثم بعد ذلك وكنت بعد من لا تعرفه باسمه وصفا له ولا به الجهد في العباد مع العلم
 في حقه فربما تصدق فيه وفي حقه شيئا والعبادة به ما كانا نلتقي فيكون عبادتك
 مشهورة او غير مشهورة ما لي ذلك من الخط العظيم في بيان معنى سوء الحاشية من انما هو في علمك
 احيا علوم الذين لم يجمع ان تعلم ما يلزمك فضلا عن الراسبات الشريفة على ما اشرت به
 لتستعمل ذلك وما يلزمك تركه من المعاصي لتترك ذلك فكيف تقوم بطاعات لا تعرف بها هي
 وكيف هي وكيف يجب ان تعلم وكيف يجب معاصي لا تعلم انما معاصي حتى لا تترك
 فيها طاعات الشريعة كالطهارة والصلوة والصوم وغيرها يجب ان تعلمها باحكامها وشرائعها حتى تتبرق
 ثم ارد ان انا على العبادات الباطنة التي هي سائر القلوب يجب ان تعلمها من الوكلاء والعبادة
 والرضا والبصر والتوبة والاحسان وغير ذلك مما سألني ذكره ان شاء الله ويجب ان تعلم ما به
 التي هي احدا هذه النور كالسحابة واللال والرياء والكم والتعجب ذلك فان هذه الراسبات
 نقص الله تعالى على الارباب والنبيا عن اعداد ما في كتابه العزيز رعايات معصية على محض
 من المعاصي التي تستوجب بها الهلاك وتركها من طاعتهم او شرارهم يقتضي قربا الى الله

[illegible]

فرض من علم التوحيد مقداراً تعرف به اصول الدين وسوان تعلم ان لك الماهية لا دار احدا
سلكا جميعا بصيرا واحدا لا يترك له مقتضا بصان الكمال فخرنا عن النقص والذل والذل
المرتب منزه بالعدم عن كل محدث وان نورا على الصلوة واللامعة وروسه الصلوة فيها جادة
عن انه تعالى وفيها وره على لسان من انوار الاخرة ثم سائل في سمار السنة تحت موعدها انما
ان متبع في دينه تعالى ما لم يأت به كتاب ولا اثر قبلين مع العلم على اعظم خطر وحذر لا يفتيد
موجودا اصلا في كتابه تعالى وقد ذكرنا شيئا من خاص الشئ الذي يستوفى في اصول الديانة وعلى الملة
لكي ما تأسس الطائفة مع جملة فطلب علم فرض لا يسوغ لك تركه وانما الذي يتعين فرضه من علم الشر
فقرعة متواجده ومنها حتى يحصل لك تعليم الله سبحانه وتعالى والا خلاص له والنيو وسلامه العطر
وعامة ذلك ما في ثناء هذا الكتاب وما لا لا يتعين من علم الشرية لكل ما يتعين عليك فرض
وجبت عليك معرفة التوحيد كالطهارة والصلوة والصوم والالحاق والجهاد والذكورة ان يتعين عليك
فرض وجبت عليك علم التوحيد والا فلا فائدة احدا بل من بعد حصول من النجاة ففهم ان يتعين عليك
ان اتعلم من علم التوحيد ما انقضى به جميع على الكفر والزيغ فجميع الاسلام وانقضى جميع الدين والفرق
جميع السنة فاعلم ان من فرض على الكفاية وانما يتعين عليك بالصحح بعبادته في اصول الديانة
لا يغفر ذلك لا يتعين عليك معرفة فروع علم التوحيد وقائمه والاسان به على جميع سائله وان
عليك شئ في اصول الدين تخاف ان تدرك في اعتقادك فيتعين عليك على تلك الشئ بما يمكن الكلام
المفصح وانما في الجواهر والما ذكرناه من داء يحصل لاداء له وذلك لا يترك معرفة فاقين علم الشر
وجميع شرح غائب القلب الا ما فيه عليك عبادته فمعرفة التوحيد وما يلزمه فكل ما لا يلاحظ
والله والشكر والتوكل وتوكل فليترك معرفة التوحيد وانما ما سواه فلا وذلك لا يترك معرفة سائر
ابواب الحق من السبع والاجارات والحاج والاطلاق والحيات وانما كل ذلك فرض على الكفاية

ان

والا فلا فائدة احدا بل من بعد حصول من النجاة ففهم ان يتعين عليك
ان اتعلم من علم التوحيد ما انقضى به جميع على الكفر والزيغ فجميع الاسلام وانقضى جميع الدين والفرق
جميع السنة فاعلم ان من فرض على الكفاية وانما يتعين عليك بالصحح بعبادته في اصول الديانة
لا يغفر ذلك لا يتعين عليك معرفة فروع علم التوحيد وقائمه والاسان به على جميع سائله وان
عليك شئ في اصول الدين تخاف ان تدرك في اعتقادك فيتعين عليك على تلك الشئ بما يمكن الكلام
المفصح وانما في الجواهر والما ذكرناه من داء يحصل لاداء له وذلك لا يترك معرفة فاقين علم الشر
وجميع شرح غائب القلب الا ما فيه عليك عبادته فمعرفة التوحيد وما يلزمه فكل ما لا يلاحظ
والله والشكر والتوكل وتوكل فليترك معرفة التوحيد وانما ما سواه فلا وذلك لا يترك معرفة سائر
ابواب الحق من السبع والاجارات والحاج والاطلاق والحيات وانما كل ذلك فرض على الكفاية

والله

ثم اعلم ان من هذا الحق الذي بين يدي علم فيها كبر وقدرها شديد وحمل ما عظيم كم من علم
عنها فضل وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
واخر يرد فيها سبعين سنة واللامعة كبره الله انما قد علم ان من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
الاصالة على كل سائل علم التوحيد وعلم الشر والادب وان الله تعالى ادنى الداد وعلمه السلام
يا وهو تعلم العلم الذي قاله في العلم ان قال ان فرض على الكفاية في كل ما لا يلاحظ
قد علم على كل شئ فان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ولا علمت السنة ولم اترك علمه عرف في فان علم الله من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وخرجه من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ونكر ان قاله انما لا يتركه وذلك لان من احدا بما يحصل لك في فرض الطاعة فان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ويجب ان قاله وان في التوحيد غير علم في طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان في التوحيد
يتبع من الحق في الجاهل والناس في الطاعات وان الما على التوحيد في سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وعلمه وسوا ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها
الى الكفر والنسابة وانما في من الايمان في التوحيد التوحيد فليترك سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
لا يتقبل الله به وذلك ان التوحيد عن النجاة وارضاء التوحيد فرض لازم وعامة الخاد على التوحيد
فليترك سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وانت مصر على فعل المحل والقيام وكنت تايه به فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من تايه بها فخر
فان قلت فمضى التوبة وهذا ما يمسح للعباد فيخرج من التوبة كمال ما قاله الله تعالى
من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
اخيرا ونبسب قبله من لا يلاحظه لاصوره تعليمه على وهو ان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر

ان

والله تعالى اعلم ان من هذا الحق الذي بين يدي علم فيها كبر وقدرها شديد وحمل ما عظيم كم من علم
عنها فضل وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
واخر يرد فيها سبعين سنة واللامعة كبره الله انما قد علم ان من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
الاصالة على كل سائل علم التوحيد وعلم الشر والادب وان الله تعالى ادنى الداد وعلمه السلام
يا وهو تعلم العلم الذي قاله في العلم ان قال ان فرض على الكفاية في كل ما لا يلاحظ
قد علم على كل شئ فان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ولا علمت السنة ولم اترك علمه عرف في فان علم الله من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وخرجه من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ونكر ان قاله انما لا يتركه وذلك لان من احدا بما يحصل لك في فرض الطاعة فان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ويجب ان قاله وان في التوحيد غير علم في طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان في التوحيد
يتبع من الحق في الجاهل والناس في الطاعات وان الما على التوحيد في سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وعلمه وسوا ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها
الى الكفر والنسابة وانما في من الايمان في التوحيد التوحيد فليترك سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
لا يتقبل الله به وذلك ان التوحيد عن النجاة وارضاء التوحيد فرض لازم وعامة الخاد على التوحيد
فليترك سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وانت مصر على فعل المحل والقيام وكنت تايه به فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من تايه بها فخر
فان قلت فمضى التوبة وهذا ما يمسح للعباد فيخرج من التوبة كمال ما قاله الله تعالى
من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
اخيرا ونبسب قبله من لا يلاحظه لاصوره تعليمه على وهو ان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر

ان

والله تعالى اعلم ان من هذا الحق الذي بين يدي علم فيها كبر وقدرها شديد وحمل ما عظيم كم من علم
عنها فضل وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
واخر يرد فيها سبعين سنة واللامعة كبره الله انما قد علم ان من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
الاصالة على كل سائل علم التوحيد وعلم الشر والادب وان الله تعالى ادنى الداد وعلمه السلام
يا وهو تعلم العلم الذي قاله في العلم ان قال ان فرض على الكفاية في كل ما لا يلاحظ
قد علم على كل شئ فان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ولا علمت السنة ولم اترك علمه عرف في فان علم الله من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وخرجه من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ونكر ان قاله انما لا يتركه وذلك لان من احدا بما يحصل لك في فرض الطاعة فان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
ويجب ان قاله وان في التوحيد غير علم في طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان في التوحيد
يتبع من الحق في الجاهل والناس في الطاعات وان الما على التوحيد في سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وعلمه وسوا ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها ولا علمت منها
الى الكفر والنسابة وانما في من الايمان في التوحيد التوحيد فليترك سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
لا يتقبل الله به وذلك ان التوحيد عن النجاة وارضاء التوحيد فرض لازم وعامة الخاد على التوحيد
فليترك سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
وانت مصر على فعل المحل والقيام وكنت تايه به فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من تايه بها فخر
فان قلت فمضى التوبة وهذا ما يمسح للعباد فيخرج من التوبة كمال ما قاله الله تعالى
من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر وكلم من سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر
اخيرا ونبسب قبله من لا يلاحظه لاصوره تعليمه على وهو ان سلكها فخر وكلم من تايه بها فخر

والتحليل كمرور
والتحليل كمرور

22
23
24

undig. 15. 17.

卷之三

卷之六

卷之六

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. There is no text or other markings on the page.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side.]

...

1. *Chamaecyparis*
 2. *Juniperus*
 3. *Thuja*
 4. *Podocarpus*
 5. *Sciadopitys*
 6. *Widdowsonia*
 7. *Podocarpus*
 8. *Podocarpus*
 9. *Podocarpus*
 10. *Podocarpus*
 11. *Podocarpus*
 12. *Podocarpus*
 13. *Podocarpus*
 14. *Podocarpus*
 15. *Podocarpus*
 16. *Podocarpus*
 17. *Podocarpus*
 18. *Podocarpus*
 19. *Podocarpus*
 20. *Podocarpus*
 21. *Podocarpus*
 22. *Podocarpus*
 23. *Podocarpus*
 24. *Podocarpus*
 25. *Podocarpus*
 26. *Podocarpus*
 27. *Podocarpus*
 28. *Podocarpus*
 29. *Podocarpus*
 30. *Podocarpus*
 31. *Podocarpus*
 32. *Podocarpus*
 33. *Podocarpus*
 34. *Podocarpus*
 35. *Podocarpus*
 36. *Podocarpus*
 37. *Podocarpus*
 38. *Podocarpus*
 39. *Podocarpus*
 40. *Podocarpus*
 41. *Podocarpus*
 42. *Podocarpus*
 43. *Podocarpus*
 44. *Podocarpus*
 45. *Podocarpus*
 46. *Podocarpus*
 47. *Podocarpus*
 48. *Podocarpus*
 49. *Podocarpus*
 50. *Podocarpus*
 51. *Podocarpus*
 52. *Podocarpus*
 53. *Podocarpus*
 54. *Podocarpus*
 55. *Podocarpus*
 56. *Podocarpus*
 57. *Podocarpus*
 58. *Podocarpus*
 59. *Podocarpus*
 60. *Podocarpus*
 61. *Podocarpus*
 62. *Podocarpus*
 63. *Podocarpus*
 64. *Podocarpus*
 65. *Podocarpus*
 66. *Podocarpus*
 67. *Podocarpus*
 68. *Podocarpus*
 69. *Podocarpus*
 70. *Podocarpus*
 71. *Podocarpus*
 72. *Podocarpus*
 73. *Podocarpus*
 74. *Podocarpus*
 75. *Podocarpus*
 76. *Podocarpus*
 77. *Podocarpus*
 78. *Podocarpus*
 79. *Podocarpus*
 80. *Podocarpus*
 81. *Podocarpus*
 82. *Podocarpus*
 83. *Podocarpus*
 84. *Podocarpus*
 85. *Podocarpus*
 86. *Podocarpus*
 87. *Podocarpus*
 88. *Podocarpus*
 89. *Podocarpus*
 90. *Podocarpus*
 91. *Podocarpus*
 92. *Podocarpus*
 93. *Podocarpus*
 94. *Podocarpus*
 95. *Podocarpus*
 96. *Podocarpus*
 97. *Podocarpus*
 98. *Podocarpus*
 99. *Podocarpus*
 100. *Podocarpus*

[illegible]

منه في يومه
باعتها في
لأهلها في
التي في يومه

[illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible]

في كتاب الاجار فان قلت فامرضه اللطاف وفي اي طاعه منع ويجب فاخا من الاعمال المشيئة الحلال
ثمة فتمتع فيه الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
الباطن من صلبه وشمع فتمتع فيه الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
قال سخي برز ان لا يخلط بين الصلوات في غير ما على من العبادات الاصلية مع ما لا يخلط بين الاصلية
الصلوات اكثر ما يقع فيها الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
ان لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
واذا روي من انما على ما لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
بين العبادات الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
الاصح من طوعها وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
تعد على العبادات الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
راي من انما على ما لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
الاصح من طوعها وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
ما لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
ان الزينة يمكن ان لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
تعالى دخل العبادات الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
فقط ليس على ما لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
فيكون المستدرك ان لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
الافاق على ان لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
في العبادات الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
اكل على ما لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
ويصل كبحر تامل الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
واحد من بعضها يتعلق ببعضها وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
من امداد ولا يري من الناس شي من ذلك او متعده ان يكون ذلك راء فاعلى ان ذلك
بعضها لا يخلط بين الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
التي فيها وشاوا فاعلى ان ذلك راء من امداد ولا يري من الناس شي من ذلك او متعده ان يكون ذلك راء فاعلى ان ذلك
التي توت منها ومالي الاخر من نصيبه وليس الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط
والما حكمت هذه الادارة العبادات الاضاحان جميعا وسواله ان لا يخلط بين الاصلية والشمس في طوعها وسواله ان لا يخلط

[illegible][illegible][illegible]

کتابخانه عمومی و موزه ملی ایران
تهران

۱۰

[illegible][illegible]

وقتی

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ

[illegible]

که در این امر سعادت و آسایش را طلب می کند

[illegible]

[illegible]

الرفعي

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

تاریخ تاجیکستان
جلد اول
کتابخانه ملی افغانستان

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

1870

امیر خاندان

هو الله عز وجل لا اله الا هو

الخلق من صفت وجود من غایت رتبه بشی من القیت
و کذا حسن را که منی از کثرت و عالم ارواح و اشباح میت
از وی تنی ز مردمی گوید که ساقی من در نوشیدن شراب است
نظر من بود و جام من روی دلای که ذات متعالی صفتش
از دست حسن که عادت او صاف و اخلاقش یافا است افسا
شدن و مصلحت **دارم سیر او در خوارگی که برک**
شادم مرغ روی عکاسی که برک **دادست می عشق در اساقی خم**
از ساغر دور رخ یاری که برک **نما دوست خجی لکن شرب بر اعم**
به شرب زنی فی استانی بنظره **الصح اسم بلع العاج و نثر**
علی البنا **شعله من فوج و الا تشا الشکر را در بجه جاشی**
اند که اعلی طریقی که صاحب گشت و شود می اند و در عشق
بظلمت کوئی و صورتی صید نه طایفه که قیام تن زرد آید اند
و در استیصال اند طبیعت مانده نفوذ با سد من الخذلانی
می گوید بکافی آنکه تمام معنائی میگوید عشق صورت را
که خردی که هر را در معنی شراب است که لذت متالی نظر

نوش کرده ام حاصل آمد بهر و بخرج جام ایشان و فتح بحال لا ارام
ایشان است **یار این مرد دل بمر جوان بسند**
وز باد عشق تو بهان گشته **من است تو دانه نکان مانده**
ز این می شود ام است که ایشان گشته **بدا نشسته که من حسن میت را**
آینه جمال مطلق ساخته ام و در طرقت را بحالی و به حق ساخته
به در صورتی که مراد است و ظهورش بظهوری و صورتی صیدند
عارف که بگوید عشق نیست **نی چون در این جام می گشت بود**
مرد ز کیه است رسوای عشق **ز عمارت کانی میر که یک است بود**
و به خلق استغنی عن قدحی **و من شایه لای من محلی شدنی**
از فی لی جمع شالی با کسر و مر الخلق و الشول **بالتی الخمر و الفسوة**
بالتی الشکر را در قدح خود حسنه حسیه است **و بشال عانی**
و بشال حسن صورتی می گوید بچشم سرودیده با کمر که
سریک مال مال رجی شاد **در جمال مطلق است بی نیاز گشتم**
از قدح صورت که جان شراب جمال صیدست **و بسبب مستی**
من است در جمال این ذات یکانه است نه خود من صیدست

دل روی تو آرام ندادم بر این
 پر شد ز می جالی تو سحر چشم
 تن جان من گوی جان شکر کاشیه
 بهم تو کی گشتی آنکری مع شوق
 جان اول جمع جان و جانده خاوار کردی و قیل و قیل
 ترک التماس و ضرورت و جان اثنی فصل من جان الامور بحسن و خیر
 بنی جاوید و اکتم الشتر را و بگوشت و حیرتی است
 که داشت را بپشت بدو جمال مشرق ناکا حاصل آمد و او
 بنیت مستدین طوق محبت اند که وابسته حسن و جمال مرتبه اند
 و در او بهر محبت ذاتی که سابقا مذکور شد می گوید و وقت
 آمد که در یکدیگر مستی عشق جو از روان طریقت را که مستدین
 طوق محبت اند شکر کردیم زیرا که مسبب تئید عشق و مشوق
 ایشان اطلاق عشق و مشوق من با کمال اشتیاق من درین
 کار اند و طوق قبول ایضا بر شده مانده چه حد کس عشق را چون
 عشق ایشان دانست و بیکس ادا دل محبت ان توانست
 چنان که غم و دل پریشان دارند و من مشت و دلاان مست کیشند دارند

قال الله

در کاسه سری که بود نگرستان
 چون سبک بهیت بر از کرد کلفت
 با کان سیم از رخ فلک بر کشید
 کندم چه باک کشت خود سنگ

شکر است ز که عشق من جان
 درین خلق و این از بیان دارند
 و اما انقضی صغری شایسته و کمال
 و لم یبق فی شیطا بقدر شیشه
 الفیسان الا قیام را و بگو صحر اول است که بر حال مکر مقدم
 و تفرقه محض است می گوید چون غلبات مستی عشق من
 حجاب مستی و خود پرستی من که و تقاضای وصال مشوق و
 اتصال را ندادم و در آن با سبط مطابقت مع انبساط محبت
 خوف نداشت وصال و و مستی بر اسطه حشمت و کمال بود
 من را و نیافت مشرقه زو از میکده کمال اتصال
 و او از می عشق قدحی بالمال
 از درد و سر فرو شد و غار و بال
 و داشتیم افغان ستانهای دل
 و آبشتهای عالم و کیم جان من
 رقیب بنا جفا بکفر و جگره
 الا نجات اظهار داشت آن
 اکنون می گوید چون شیدایی من مستی کشید و بهیچ کمال
 بیک کمال انجا میدزدان استیلا کشیدم و آنچه من نازل شد
 بود اند محبت محبت شرح و اوم و حال اند در غم و کمال
 من که جگره که حضرت مشوق بود و هیچ بهیچ حقی که بگویند

ما به بناسط کرد و در آتش خود خوش انگ نشستم زرقب آراد
در دیند جمال عازر بر کعبه باد - او که شرف رضا سدی من نهاد
من شرح خود در دین داد - وقت و حال با لقا به شهادت
و جودی به حاجی و القه شقی - جی قبل منی ایست منی لیت
ایرنگ جالی نظره التفت - الصبا به شد الشوق و جی
از لکرت من و لب لبب میته بر آد بر جد یافت باطن
عاشق است نور جلی عشوق را دینش زوال آن کی کسید
در حال که صورت حال من شاد بر کمال شوق من بود یافت
جلی عشوق وجود مرا چندی کرد و نه یافت آن بود
بی آورد عیان دل و افشار زبان جو و انگار کنتیم
پیش از آنکه بهم عشق را از من بستاند و نه خودی
که تماشای جمال تو توانم کرد و نماند مرا جالی آن دو دوست
آن بخش که هست تمام کسرت را یک نظر که کنه بر جمال
ای نظرت یک نظر انگیز چون نظر انگیز عاشق که دوداع
عشق کرد و در آتش می پیوست و کسرت را می پیوست

می نکرد - ای در حکم زان شرف شرف شرفی
تا تو ام از خوش نوام خری - زان پیش که از من گذار ای شرفی
بگذر که انگیز روت نظری - و منی علی شرف من آن شرفی آن
از آن پیش قبل لیت کسرت - منی از من من علی شرفی من
آحسن الیه و گذشت ای طاعت می کسید اگر چشم مرا شرف
دید از خود نشناختی و تماشای جمال خودش روشن ساختی
به کج شرف را شرف خطاب خود و و بجز اب این توانی بود
منت نه که پیش از من غیر فرا این جواب خوش آمد
و این خطاب دلکش افتاد و توان حضرت موسی را خواهد
منی نیت و عید من الصلوات انصبا و من التیبات انصبا
و اکاملا - بر طوطی تو ای مایه ناز
موسی منت آدم بعد کوناز - چشم من اگر ماند ز دیوار ناز
کوشم بجز اب این توانی بود از - خندنی لشکر فغانه ناز
لما کیدی لولا الهدی لم تفت - الا فانه بعوض ناز آلودن
و التفت به به پاره شوق می کسید بس زرد کسرت

دو اوجده خدای ایشان
ای ساقی و اوجده خدای
ما به بناسط کرد و در آتش خود خوش انگ نشستم زرقب آراد

ما به بناسط کرد و در آتش خود خوش انگ نشستم زرقب آراد
در دیند جمال عازر بر کعبه باد - او که شرف رضا سدی من نهاد
من شرح خود در دین داد - وقت و حال با لقا به شهادت
و جودی به حاجی و القه شقی - جی قبل منی ایست منی لیت
ایرنگ جالی نظره التفت - الصبا به شد الشوق و جی
از لکرت من و لب لبب میته بر آد بر جد یافت باطن
عاشق است نور جلی عشوق را دینش زوال آن کی کسید
در حال که صورت حال من شاد بر کمال شوق من بود یافت
جلی عشوق وجود مرا چندی کرد و نه یافت آن بود
بی آورد عیان دل و افشار زبان جو و انگار کنتیم
پیش از آنکه بهم عشق را از من بستاند و نه خودی
که تماشای جمال تو توانم کرد و نماند مرا جالی آن دو دوست
آن بخش که هست تمام کسرت را یک نظر که کنه بر جمال
ای نظرت یک نظر انگیز چون نظر انگیز عاشق که دوداع
عشق کرد و در آتش می پیوست و کسرت را می پیوست

حکایت قدرت و دوصطری ابرو به کج داشت
باز جریه دست او لرزید با منسر ندا جلیه

انما بعد که سرور به رسیدگان منی ایوب علیه السلام که کسرت
سحق از آن نال لب الی منی القرب آورده -
کر پنج من ایوب تصور کردی - کی مرد زان منی القرب کردی
مستوب غم از شنیدی حاشا - کز یا آسنا کوش جهان بر کردی
و اگر ما لکنی الی غشیه الی الردی یقین ما لایست اقل یقینی
الای الی اسم موصول منی القرب لا واحد من لفظ و الردی العاک
می کسید با زین و بیای که سابقان بوق جلیت را با و
من و بر آدی ملاک کشید بعضی است از کسرت محنت
و عنای که من در بدات این راه مظهر ناک رسد -
قدی که صدق من و کرد - برقا شنان بای شنان
آن در و کسرت را شنان آوکار - من در غم تو کشید ام و کسرت
ملا محبت او آن که میل با و می - لایم استام بجلی احب
لا و کز کز آدی غشیه آریه - مستطیل رکت او العیش نیت
الا و کز منی القرب لا واحد من لفظ و الردی العاک
السف مظهر جلیت منی القرب لا واحد من لفظ و الردی العاک

دو اوجده خدای ایشان
ای ساقی و اوجده خدای
ما به بناسط کرد و در آتش خود خوش انگ نشستم زرقب آراد

دو اوجده خدای ایشان
ای ساقی و اوجده خدای
ما به بناسط کرد و در آتش خود خوش انگ نشستم زرقب آراد

فولدهم لا تنزع ان الله لا يحب
الفرعون ورجاله وبيكره فرعون

[illegible]

آن بادرگران گزینان آدمی
ای روی سحر سوی تو من کل درجه
زاندوه تو خالی نه دل هیچ کرده
در عشق تو می کشم غمی که شکوه
کز مصدق آن زخم زرد بر زده
سوی غیبتت رفت به و بخت
به خرق آذوا با پای آفت
المجدی حقه الباطن من خوارت الوجوه رفت من التیبه رفت
محنت من التیبه و الا و اجمع الیها آدمی به اهلک می کرد
انجمن فرود آمد است محنتی است که انشک غار و سرنگ
تمام تمام خاص و عام را از آن اعلام نمود و التیبه است
سوزش افزای که سوزش روز افزونش را استیلا در رخ
آلام گشت بر چهره سرنگ سرخ من بر سر
مازدم میان مردم از وی گشت
سوزی که ز عشق تو در او بر گشت
و اینها و نیز آن الخلیل کلوتی
آتش از دقت و الصدق الحقه کی رسید پس طرفه شرح
که عرصه جهان را آب آن مال مال کرده بود از کریم

حال النبي عليه السلام
 وانه لو ان الجسم والبدن بخلق الله تعالى والافعال والافعال
 كعب اليه وخيرنا اهل في كسبه لظهر من براتب احوال والامر ان خوش از دري
 السوق قال النبي لا تمس وضعت يدي في النار وضعت يدي في النار
 الحريق كالميت وخبث از شدت بلي لوقت بخت بخت سوخته وكر اخفته بود وكر
 كالقنار قال النبي سوذا ودر سوذا وكر وديده وانب را قدرت وقوت اهر وكر
 عليه السلام لا صلوة
 لا يحضر القلب
 قال النبي عليه السلام
 او اسما الله سبحانه
 العبد بعد التوجه
 الصلوة قال النبي عليه
 من اعان تارك الصلوة
 بطقه واحدة من الطعام
 وكننا خرب الكعبة
 بيده الفجرة قال النبي عليه
 عليه السلام ان اعلان تارك
 بشرته واحدة من اثار
 فلما خابني وارب
 الانبياء من قبل
 ان النبي عليه
 من اعان تارك
 الصلوة عليه
 الفجرة من طعام
 وكننا خابني وارب
 الانبياء من قبل
 ان النبي عليه
 من اعان تارك
 الصلوة عليه
 الفجرة من طعام

برادر به من رویه العین است - الحمد للہ علی کمالہ
 راقب اسرار در استماع الحکما من کسب ان میسور اندیش
 شام و شگفته شب که هیچ وقت ازین سخن ابرو صبر
 نمی کند و در هیچ احوال و در هیچ دایره و گرد است که در این
 سبب آن گردش در حصول علی مرتضیٰ رسید - از دین دیده
 این بنا کرد اند - دره اگر رقب بحث بر کرد
 با آنکه ز صفت فاعش دیده - در بخت جردلی گوش وی امر از
 زبان سنان که مگر بدین برید - فاعش مرتضیٰ علی صلی علیہ
 باطن آفری و درون اهل خرقه - کائنات کرام الکائنات تنوع
 علی قلبه و حیثا فانی صمیمی - می گوید پس اخبار کرد این
 راقب ایمان قلبه عشق و آری باب حجت دایره ان است و انما
 از صفت حال و سرکه رشت و حال اهل وی از کمالی حال
 الکافی داشت چنانکه گوئی کرام الکائنات که برهان و در بار
 من واسطه آنک باطن من از خفا صفت و نجاست بدن
 حکم ظاهر کرده بود و صفت فاعش بوده اند و در صحنه احوال دیده

در گذشت مقرر کردیم که بنیاد نازل گشت زیرا که بر اساس آن قدرت
و احساس آن مشتت چنانکه حجاب جسم را با الهیة مرتفع
کرد آید بحجف توای نفس و احاد و او را که اشک صفت
تأسی از ابراز اعمالی کردند متلاشی ساعت (با جمله از ۱۲)
سبب صفت توای جسمانی اثری پیدا است و نه از باطن
بواسطه متلاشی احاد و نفس خیر می شود و این اگر قاعد
اجل بقصد ملاک من بشمارد سرانجام بوجود آمدن بی برود
و ممکن را در او نیاید و این صفای من بخت است که عشق
تو وجود و افعالی گوید و خلعت مستی خود هر من بر نماید
تا بجای که من در روی چنان گشته ام و بساط پیدای خود
در نداشتن
تن بافت برود در دریا و خورشید
عال ساخت ز طوق شوق پر آید
و ما بین شوق و اشتاق نیست
عشق تو را نه است در سایه خورشید
تو ای بخاطر او بگفت
و الحظ هر دو را در بشود کشش باطن عاشق

مستحق در حال فراق و در ادب باشان کشتن باطن است
در حال وصل بدویم آن مائمه پرتو از این رسید است
نی گریه در میان نوا بر اشواق و در ارق اشتیاق
که این اندوخته وصل است و آن اندوخته فراق غریب
مستی من کما به آتش سوزان اعراض و تخیل محب نماده
و کما به برق درخشان اتصال و تجلی او سوخته گشت
در پرده زلف چو کی گشتم در جلوه زلف تو نظری گشتم
که غمت بهرست و که دولت و کمال بهر جامه نه و که کی گشتم
عده گفتی من خفا که زلفی تو دادی لم یزغ الی در چهره
افشا به کس حوالی الدار نی گریه بس اگر خفا
دل و از ساخته غمت تو برای تدار که فانی دات و نهال
تعیینت من بین رجوع زمانه قیام در حرات وجود
بصور تعینات بر آید بهر این بدان رعیت نماید در آن کس
اصلی و نشین حقش از حضرت قدس است و در آنست وجود
و در رعیت و مقام کربت او در اینست تو که جان است

العلم فرع ابن مسعود وعلقه حقا ودم ابراهيم وواس حقا قطا حقه
نحاق عا حقه حقه فابره والاكل الناس في الجامع الصغير لثان الدين

گریه بود و سرگشته دید
 جان پند در گشتن سپید
 و مندر عمارت و درخت و درخت
 و جوی نام نظیر کوهی که گشت
 عمارت منزل درس خندی و لاسدی و آلودنی و بخت امان
 علی عمارتی انسانی بن اصل الکله با کلاوی من بخت علی وجه
 آسیم نیما و نیما و بخت و آسانی من تو کله و بخت
 الحساب اوسم و نما ادا غلطی کوید و ادا الحما باز
 نصر صریحات و عدا صند بلیات رسیم و امان رضا زل و زایل
 مستی من نمایدید شد و در بادید حیرت و میمان بخود کرد
 با نعم زمام خود بدست گمان دادیم و درستی خود غلط
 بر برکت و قدرتی که داشتیم قوت نکات را بر کار گشتیم
 اصلا بر وجه و صفات من فروری یافت و در کار گشتی
 مسبب بخش روزی شد این باد و توداد و بدست میانه
 کرد خرم نیست که قسم یانه در بدو من اندیشه من و کرم
 اندر غلطی که گشت که قسم یانه و بعد خیال فکر یافت بنسبها
 بر بختی که گشت روزی بیسی البینه البرهان انام علی العودی

پس از آنکه در این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا

و غلامی در خدای عشق است دیگر بهر آینه
بهر شو به چنان است که آینه در آینه و آن در آینه
می پریشانند از آن که می آید و کمتر یا بر آن و کم
از تاغی بی پر باشد از آن که می آید و بار بار بدو چون در
بیر گیرد و در جمیع راه او حواله کند و در مقام غلو
تو ای مدح باشد روی بقله آرد و محقره خدای بر حاضر
و ناقله دانند که چنان گوید که دل او بیگانه بکار
بگردد و لیکن ذکر جلی بیشتر از یک جمله بعد از شود و ناچار
بماند چنان گوید که چنان که خبر کرد و در دین خود
غیر از او دل راه ندهد اگر اندک از او باشد بر او
و آن ذکر را در بطلوب بماند چون در هر یک از آن
که در جلی از زبان مسوی در می آید تا قایم بیکار شود و چنان
که در آینه از آینه چنان یاد کرد به هر شبه شود چنانکه
بسیار در دل خدای کرم از آینه یاد کرد و در آینه

مقام الحضور

[illegible]

طاعت فرمان رب الارباب بی نظیر و بارشاه فی وزیر سید
تبار خلاصه موجودات را فرمان اند که کمالاً بکفره من التماسی و
نکات و رباع با هر صریح اثار بکفره رب العاقبت یا مثالی جبریل
آمین و مناجات مباشرت خود و بر آمین دلالت فرمود که آ
تکلیف من و غیب عن منی فلیس بی بجز رجعتی
که حاضر آیند و جایز بقول و ثابت الوکاله شمار میشوند
قبول شد و محضوره را که در حضور و صالحه زمین
مستورات و مناجات خود را که قائلان نیستند و از آن
شرعی بکلیح ملاک فی و بر و شراب و شرعی که حیوان
مسلمان مدرف و مشرب است و مبالغه در عذر را که جعل کرده
بجای گویند تقو فاجلس و بدست پخته که در حرف و از هر دو
گویند برین جوان خاطب و غیب فلان نیست فلان را و بی
شاکم جوان حاضر را طلب و غیب فلان نیست فلان را و بی
که در محاوره صالحه و مناجات و مناجات و مناجات
قائلان فلان را با اسم زنی و نگاه صحیح شرعی از برای تن و
خود خواست و قبول کردی و گوید خواهشش و قبول کردی

[illegible]

مفتی

با چهار شرط اول آنکه بر سر حساب مذکور از آن بگریز
 و دوم آنکه سر این مذکور به سبب بگریز شرط سیم آنکه
 در هر دو عارضه تدریجی از سر غضب از ظاهر بکین جدا نمائیم از سر
 غضب بر سر غضب از سر بگریز و پس باقی ظاهر شود و چهارم
 آنکه شش ماه عیال و سوا لی نان و یا نفق بدو نرسد یا
 خود را بیک تعلق کشاید پیش هر که خواهد بود و پیش هر که
 خواهد پیشند قبول کردی و اما در کتب قبول کردی و خطبه
 صحیح است
 الحمد لله الذی جعل الکفاح فتنه الانام ففصل بین الکفاح
 والکرام والصلواته والصلواته علی رسول الله الانام علی
 الله وارضی به البیوت الکرام فان الله یبارک و تعالی انما
 بالکفاح قال رسول الله صلی الله علیه وسلم الکفاح شیبه
 فتمن زعب عن شیخ تیس نشیر ان اطا طلب
 راغبه و خطبه بیه و انما و علی ما ارضیا و
 فذل هذا استقامه الله و انما ما جلی عت الیکمین
 طبعین انه و هو الله و انما بر عقل الله و انما

نصیبی بر دل رسیده اما نصیب تمام لطیف رسیده که ایشان اهل
 علامت اند مثل حضرت شیخ الدین عوانی و تاجان او و جمیع آنها
 عاشقانند و یکدیگر مذمت میدادند اگر از ملک و اقتدار از کاشانند
 و این طایفه را طایفه کرمه از جمله انکه ایشان خود را درده ملامت کشیدند
 تا بر دامن می کردند و سر او درده صلاحت ایشان را نمواند و با جرم طایفه
 در میان ایشان میکنند گاهی با اتحاد و حلول و گاهی با جاد و تسامح و گاهی
 بدست و جود و منسوب سازند حال آنکه این طایفه بسیار بسیار
 دورند و دیگران از صفت مدعیان میگردند که اگر بچنان و صفت مدعیان
 خبر داشتند ایشان را با اینها منسوب نگردند و آنجا است که دوی
 مغیار یکدیگر باشند من کل الوجوه و چنین یکدیگر شوند و این محال است زیرا که
 قلب حقایق لازم می آید و قلب حقایق شش ایشان محال است و حلول هر یک
 شمس درستی دیگر که این شمس من کل الوجوه می آید و این بر دو طریق نیست
 لازم و غیرت شش این طایفه نیست از انکه ایشان قابل بودند که غیر از این
 وحدت موجودی دیگر نیست و این حد است که این طایفه حقان این عالمند
 رد کرده اند روان اتحادی و حلولی در این امر وجودت کرده اند و یکدیگر
 گویند که ما را اینها نباشد و شش این طایفه نباشد و ما را اینها نباشد
 اینها که اسما الی را در هر طایفه عالم است پس چون ما را اینها نباشد
 محط اسم حالی الی تواند بود و کسی که نظر حال اتحادی میگرداند و اینها
 بود جاوید در متابعت مصطفی کریم تا نور شمع او شود و پیرو متد

مصطفی حق بود حق بد مصطفی شد این معنی ما که با نصیب تاسع است که
 روح با دلی که بر بدن او است تعلی کرد و این مشتمل بر چهار قسم است یکی این
 در لایق این فاضل مذکور است و از این معانی لایق نیست و شش این طایفه
 این حق است که حال است و در آن وجودی شش و نیز این طایفه را بدست خود
 منسوب میسازند و بدست خود نمیدانند و میگویند که بدست خود است که بدست
 و خود و حادثات تحت و این غیر واقع است از برای انکه شش این طایفه
 هر منع است این شش طواری و روزات و وجود و وجود اولی شش
 و میرا و وجود من است که ما و انما اعداد اطلاق توان کرد و در اعتبار
 تکیه اما از حشمت ظهور در هیچ ذرات از ذرات عالم نیست که جلوه وجود نباشد
 همچنانکه آفتاب در ذراتی تابانده و در وجودی شش و این حق است که از برای
 آفتاب میرسد و در حقیقت از این فاضل کن هر چند که در آب و آسمان
 در هیچ ذرات نیست که حق را بدست و حق را طایفه است بدنام باشد و اینها
 که در طرق بدنام تا کسی نشود و نگین است در شب کتاب در بار سماک
 از مکان و عوایات آن جهان حاصل حق اصل کشف و نمود در نور و طواری
 وجود است حاکم حضرت روح بر وجود الهی منزل حکم علی ثوب الکلم بیت
 حقیقت که منزل کردیم از جبری شدیم تا میزود هر کس این صفت باکی خواند
 این حقیقت را شش خواند و وجود نامیده اند پس لازم آید که بیان کلیات و
 کنیم بر اصطلاح این طایفه و در این طایفه کلیات بر سر است که از انکه دانی و
 و انکسای خواند لا جرم به جلوه ذکر کرده اند که هر جلوه و کمالی که اول
 در میان جلوه دانی که آن ذات عبادت است و عبادت در حق

عیب نیست از عین وجود حق بود حدیث گنت که از مخفی فرات که خود را در شوم
 جلوه بدست اول جلوه که بدست بصورت حقیقت حقی بود که از اسم اعظم و در هر حال
 و جمع الی که بدست حاکم شش از برای ما مقام و کلماتش در حق حال حاضر است
 از اسم و نام و نامش از اسم روزات و نام و نامش از اسم روزات و نام و نامش
 خود را کردی از اسم اعظم از انجا که بر شش است و ولی متفقد کلی بود نهیم
 از اسم اعظم جمع کلمات دانی و صفاتی و اسما خود را بطریق اجمال غنی است
 هر چند که علم این کلمات حاصل بود اما شش بدست عینی الکی است حاکم حضرت
 فان روح الشی بنی شش مای مثل رفته فی امر آخر کون به کماله شش حاکم
 ملا حقیقت خود میگوید و می یابد هر که که در آسمان کند و شش سد حق است
 از روی عین فرج و لذت شش بدست عینی آیم و انکه خواند و در شش بدست عینی آن
 شش بدست عینی را هم بر شش کن و چون از شش معانی دانی تواند بود و قبل
 از این کلی آن صفت را و حدیثی بود که دو کلمه سر برده او را بدست
 از شش در آن محل جلوه فرض توان کرد از برای انکه واحد است حق بود معبود
 امواج در بحر و احدیت در واحدیت بحر بحر در امواج و در در سطر و حد
 مندرج بود بحر و امواج در وحدت اسم اعظم که عبادت را حدیث حاکم
 از عین حاکم ظاهر و باطن از شش بدست عینی با طیش را که عبادت را حدیث
 تشریف مطلق و احتیاجی نامند و ظاهرش را که عبادت را حدیث تشریف
 و اعتبار و معبود خوانند عینی است که در هر دو کون می یابد تا زشتی حاکم
 ذکر حاکم بیست حاکم معانی والد و والد و پدر است تا اول وجود شود

غیرت

2

[illegible][illegible]

ومن

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَنْ آذَى آوْلَادِي فَقَدْ آذَى كَيْفَ
 وَمَنْ آوْلَادِي فَقَدْ آذَى الْفَقْرَ عَلَى مَنْ آوْلَادِي سُبْحَانَ الْمُسْتَقِيمِ
 عَدَدُهَا وَتَقْوَى عِدَّةِ الْخَلَائِكِ رَسَدٌ وَوَرْدٌ عِدَّةِ الْعُلَمَاءِ وَرَأْسُ
 الْفَقْرِ وَرَأْسُ الْبُؤْسِ إِلَى الْبَاقِ يُعَدُّ مِنَ الْحَبِيبِ وَمِنْ آوْلَادِي
 تُعَدُّ لِلْإِسْلَامِ وَبِسْمِهِ مِنَ الْعَالَمِ يُقْتَلُ حَسَنَاتُ الْبَشَرِ
 وَتُحْفَى حَسَنَاتُهُ وَتُكَمَّلُ لِلْإِيمَانِ وَتُجَوَّرُ عَلَى الصَّلَاةِ
 كَالْبَشَرِ لِأَمْرِ وَتُفْتَحُ لِلْشُّكْرِ وَتُؤَدِّي الْجِدَارَ وَتُغْلِقُ
 أَبْوَابَ الْغِيَرَانِ وَمِنْ حَسَنَاتِهَا أَيْدِي الْإِسْلَامِ
 لِأَوْلَادِي مِنَ الْكَرَمِ وَالْمُحَبَّةِ وَرَحْمَاتِ اللَّهِ
 سَلَّمَ اللَّهُ تَعَالَى إِيْمَانَهُ مِنْ عِدَّةِ الْمُسْتَرِجِ وَالْعِيَّازِ بِاللَّهِ
 وَالْأَحَادِيثُ كَشْفَةٌ تَمَثَّلُ عَلَى حَسَبِ لَأَوْلَادِي
 نَسَبُهَا شَعْرُهُ وَشَجَرُهُ تَقْوَى أَهْلُهَا وَالْعِلَّةُ وَبِسْمِ
 سَيِّدِ الْمَوْجِدِ بِيْرِ بْنِ مَرْسِيْدِ أَحْمَدَ بْنِ سَيِّدِهِمْ
 أَسِيْدِ قَسَمِ اسْمِ سَيِّدِ خَلِيدٍ

